

var, om det var den til enhver Tid tilstede-
værende Samling af Interessenter, som eiede
den Formue, hvoraf Anstalten var i Besid-
delse, og hvad Statsgarantien betydede, om
den betydede det Samme, som at Staten drev
denne Anstalt. Men under 1ste Behandling
blev Sløret meget godt løftet af den høit-
ærede Finantsminister, som gjorde os bekendt
med, at den Formue, der kaldtes Anstaltens,
i Virkeligheden var Statsformue, saaledes at
den vel maatte opfylde de Forpligtelser, der
hvilede paa den, men at, hvad der derefter blev
tilovers, ingenlunde var Anstaltens, men Sta-
tens. Ogsaa da jeg i Overensstemmelse med
de Udtalelser, der fandt Sted deels fra min
Side og deels fra den høitærede 7de Lands-
tingsmand for 1ste Kreds (David) under
Sagens 1ste Behandling, forsøgte paa at faae
stillet et Forslag om, at ialfald de pligtige
Interessenter skulde kunne faae en større Over-
levelserente paa Grund af, at de havde be-
talt en større Præmie, end de efter den nye
Tarif vilde komme til at betale, blev jeg mødt
med den Indvending, som jeg iøvrigt har hørt
gjentage bestandig siden, at det kunde der ikke
være Tale om, thi Interessenterne i Anstalten
havde ingen Afkomst til nogen Deel af Over-
skudet; hvad Overskud der besparedes, var No-
get, som Staten maatte have som Reservecund,
hvoraf den skulde bære de mulige Tab, som
Anstalten i sin Tid kunde forvolde. Altsaa,
Interessenterne som saadanne have ikke nogen
egentlig Ret til at faae Andeel i et muligt
Overskud eller have nogen Afgang til at for-
dre en Deling af Formuen. Jeg kan derfor
ikke betragte Sagen anderledes, end at denne
Anstalt, som omfatter forskjellige Forsikringer,
i Virkeligheden er en Anstalt, som Staten skal
drive paa sin Regning og Risiko, og derfor
forekommer det mig, hvis den Betragtning er
rigtig, at det for Interessenterne kan være
ligegyldigt, enten Bogføringen viser, at der paa
den Conto er et Underskud og paa den Conto
et Overskud, eller omvendt; thi en Udjevning
heraf vil altid finde Sted gennem Staten.
Det er altsaa væsentlig Staten, som giver
Interessenterne Sikkerhed. Det er ikke den
Formue, som ligger i Anstalten, som indeholder
Sikkerheden for Interessenterne, men det er

til Syvende og Sidst Staten, som giver Ga-
rantien, og for hvilken Interessenterne altid
kunne finde — det haaber jeg da — Fyldest-
gjørelse for ethvert berettiget Krav, som de
have paa Anstalten. Men jeg vil da tillade
mig at spørge, hvad der for Interessenternes
Bedkommende vindes ved, at en saadan De-
ling af de forskjellige Fonds finder Sted, og
om det, hvis Meningens med denne Deling
tillige er den, at Finantsministeren derved er
forhindret i at tillade, at den ene Fonds
Underskud dækkes af den anden Fonds Over-
skud, førend Finanterne komme til at styde
Noget til, da gaaer an at nægte Finanterne
Ret til saaledes at benytte de forskjellige Fonds,
naar det til Syvende og Sidst er Finanterne,
som komme til at tilsvare det Underskud, der
ved den samlede Anstalts Drift kan optaae.
Smedens jeg derfor erkjender, at det er rig-
tigt og nødvendigt — hvad jeg ogsaa troer
tidligere har været fulgt —, at de forskellige
Arter af Forsikringer holdes særskilt i Bog-
føringen, saa er det dog en Sag, som fore-
kommer mig ikke at interessere Interessenterne,
men væsentlig at interessere Staten og Fi-
nantsministeren, fordi der ved en saadan Bog-
føring, en saadan Adskillelse mellem de forskjel-
lige Arter af Forsikringer, kan indhøstes den
Erfaring paa de enkelte Gebeter, som er nød-
vendig for at bedømme, hvorvidt Grundlaget
for hele Anstalten og for den enkelte Afdeling
af samme er rigtigt eller ikke. Jeg troer alt-
saa, at, hvis Meningens med denne Deling af
Anstaltens Formue i forskellige Fonds er den,
at Finantsministeren derved affræses fra at
kunne benytte en Fonds Overbalance til der-
med at dække en andens Underskud, saa lader
dette sig ikke gøre efter hele Ordningen af
denne Anstalt, som dog i det Væsentlige, troer
jeg, er et Institut, som Staten skal drive for
sin Regning og Risiko.

Andræ: Ved det Afsnit, der for Tiden
foreligger til Forhandling, ledes man let ind
paa almindelige Betragtninger angaaende Lov-
forslaget i dets Heelhed, og den ærede Ord-
fører har ogsaa allerede i denne Retning
fremsat adskillige mere almindelige Bemærk-
ninger. Jeg skal imidlertid for Tiden gaa